Aventurile submarinului DOX

SERIA NOUĂ

158

"Sugrumătorul"

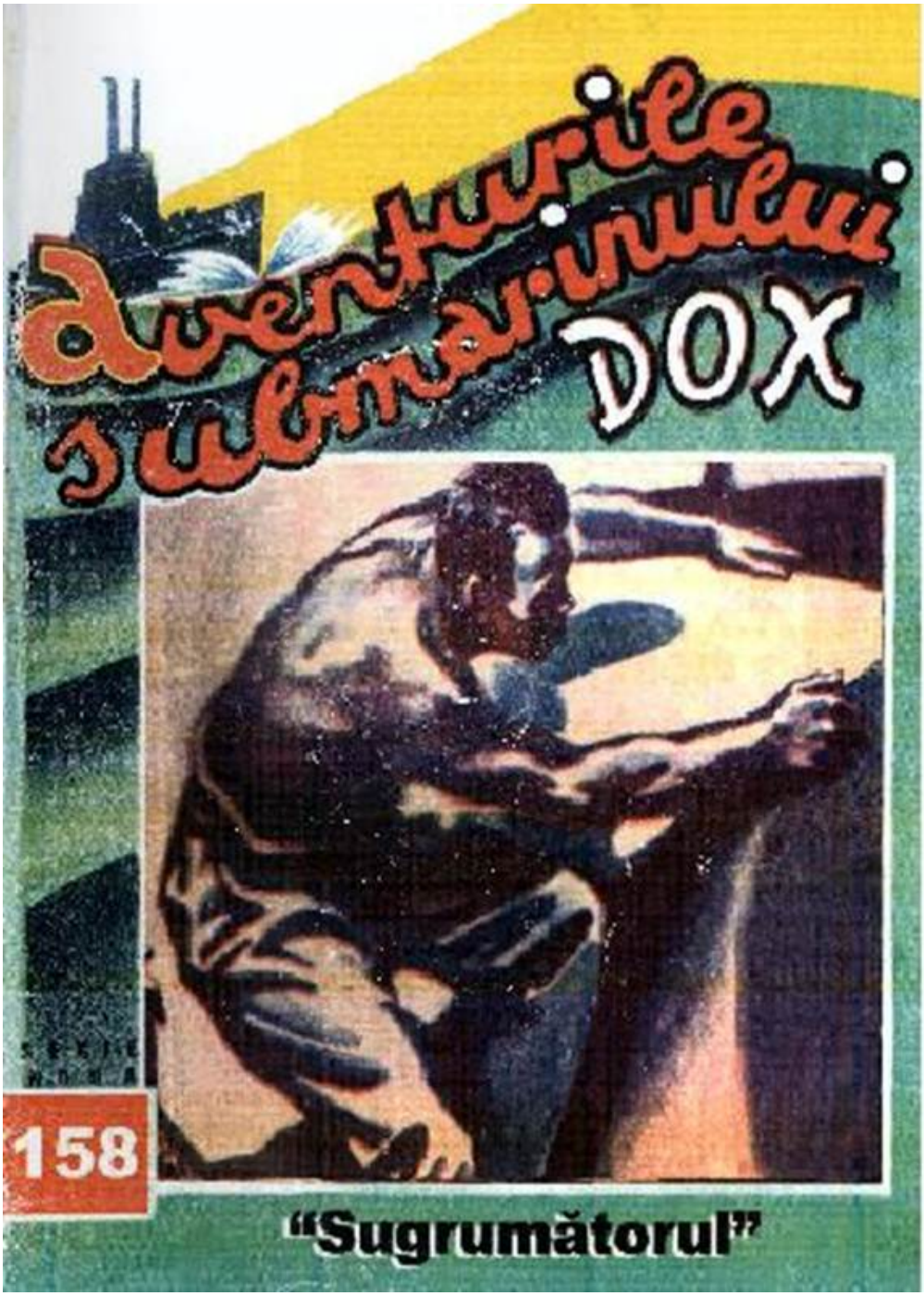
Aventurile submarinului DOX
158
"Sugrumătorul"

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 158

„SUGRUMĂTORUL”

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
UN TATĂ DEZNĂDĂJDUIT

— … ULTIMA MEA SPERANŢĂ. Dv. sunteţi poate singurii, domnilor, în măsură să lămuriţi această taină şi să-mi salvaţi copiii. Cunoaşteţi India atât de bine, încât veţi izbuti să….

Henry Norton îşi rupse speriat vorba şi sări în sus – povesti doctorul Bertram lui George. — noi rămăseserăm liniştiţi locului, căci ştiurăm că zgomotele ciudate ce se auzeau acum, nu le putea face decât Pongo al nostru, care înainte cu zece minute se-ndepărtase fără zgomot din pridvorul bungalow-ului.

Sub balustrada lată împodobită cu flori, răsunase trosnet de crengi, bocănituri şi lovituri şi la urmă un horcăit înăbuşit, care se stinse repede.

După câteva clipe Pongo al nostru urcă treptele spre pridvor. Sub braţul drept ducea trupul mare al unui indian, care n-avea pe dânsul decât un şorţ legat în jurul mijlocului. Pongo îl zvârli la pământ şi zise liniştit:

— Pongo auzit că indian se furişează. Înhăţat pe el aici în tufiş. Indian apărat cu pumnal. Ăsta.

Puse pe masă în faţa noastră un pumnal minunat, ale cărui plăsele erau dintr-o piatră scumpă.

Henry Norton se holbă la indianul leşinat, apoi murmură, cu glas schimbat:

— Ăsta e Rhasu, supraveghetorul lucrătorilor mei. E de trei ani în serviciul meu şi s-a arătat harnic şi foarte credincios. Nu-mi pot închipui de ce să fi căutat să ne iscodească. Nu cumva s-o fi înşelat Pongo al dv.?

— Dacă Rhasu ar fi venit aici fără nici un gând ascuns, atunci n-ar fi avut de ce să se apere cu pumnalul şi afară de asta, Pongo susţine că l-a văzut furişându-se. Nici eu nu pot pricepe un lucru şi anume: de unde are un simplu supraveghetor, un pumnal atât de preţios? Pe de altă parte, e suspect faptul că poartă un şorţ de culoare închisă. Ceea ce cred că n-ai văzut încă la dânsul.

— Aşa e – încuviinţă Norton – ţinea cu orice chip să nu fie văzut. Dar ce motiv o fi avut să ne iscodească?

— Trebuie să fie şi el amestecat în dispariţia celor doi copii ai d-tale – zise Marian – chiar dacă n-o fi dânsul răpitorul, poate să fie în slujba acestuia ca iscoadă. Ivirea noastră i-a dat de bănuit, cu atât mai mult cu cât ne-ai adus pe întuneric în casa d-tale.

Norton făcu o mişcare de parc-ar fi vrut să se năpustească asupra omului leşinat. Când Marian îl apucă de braţ, oprindu-

l, dânsul scrâşni:

— Domnule Farrow, lasă-mă! Să mărturisească dacă i-a răpit pe Maud şi Jackie!

— Deocamdată nu poate mărturisi nimic – răspunse Marian – câci Pongo l-a scos din luptă pentru câtva timp; dar mai bine să-l legăm, ca să nu facă vreo năzbâtie când s-o trezi.

— Aduc eu o frânghie – zise Norton şi intră repede în casă.

Rămaserăm liniştiţi locului, privind pe individual care se trădase singur. Deodată se auzi din casă un ţipăt slab de ajutor, apoi o bufnitură înăbuşită. Pongo o zbughi în casă şi când puserăm şi noi piciorul pe pragul odăii de lucru a lui Norton, îl văzurăm pe uriaş aplecat deasupra acestuia, care zăcea la pământ în faţa biroului.

Norton fusese lovit cu putere, după cum dovedea un cucui mare la frunte. Sertarele biroului erau deschise şi se vedea că fuseseră scotocite în grabă.

Se deşteptă curând din leşin, privi rătăcit în juru-i, apoi zise cu greu:

— Când am intrat în odaie ca să iau o sfoară dintr-un sertar al biroului, am văzut o făptură înaltă, neagră, care scotocea pe masa de scris. M-am repezit la el, când acesta se şi întoarse brusc şi în clipa următoare mă izbi în cap cu atâta putere încât mă prăbuşii la pământ.

— Ai recunoscut pe individ? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, era un indian cu ochi mari, arzători. La fel ca Rhasu purta şi el un şorţ de culoare închisă şi trupu-i negricios abia se putea recunoaşte.

— Rhasu! strigă Marian, speriat. A rămas singur. Repede, trebuie să vedem ce-i cu el!

Pongo se şi repezise afară, iar noi îl urmarăm, împreună cu Norton, care mergea clătinându-se.

Temerile prietenului meu se dovediră îndreptăţite, căci când ajunserăm pe terasă mai văzurăm cum Pongo sărea jos în grădină… Rhasu dispăruse! Fireşte că nu puteam şti dacă se trezise singur din leşin, sau dacă fusese liberat de misteriosul indian.

Fără să stăm mult pe gânduri sărirăm după Pongo. La câţiva paşi depărtare de bungalow ne oprirăm, ciulind urechile. Nu se auzea însă nimic.

Dar deodată, la vreo treizeci de metri înaintea noastră răsună o bufnitură, urmată de foşnete şi trosnete de crengi. Ne repezirăm într-acolo şi dădurăm de Pongo, care căzuse în cap într-un tufiş mare.

Îl ridicarăm în grabă şi imediat el îşi recăpătă cunoştinţa, luând-o la goană prin grădină, spre mare.

Nu puteam ţine pasul cu el şi când ajunserăm la un minut după dânsul la debarcader, camaradul nostru şi stătea la celălalt capăt al punţii şi privea încordat spre apă.

Ne apropiarăm de el încetişor şi acum auzirăm şi noi loviturile slabe de lopeţi, care se-ndepărtau spre Nord. Pongo se-ntoarse spre noi şi zise:

— Pongo văzut doi indieni, Rhasu şi un străin care sprijinea pe el. Când Pongo coteşte pe după tufiş, Rhasu iveşte în faţa lui. Pongo sare la dânsul repede, dar este lovit în ceafă şi cade în cap. Acum Rhasu şi străin vâsleşte.

— Şi au luat cu ei cele două bărci ale lui Norton! făcu Marian cu necaz. Acum nu-i mai putem urmări, ca să vedem unde debarcă. Dar la marginea de miazănoapte a golfului se află multe peşteri în stânci… acolo îi vom găsi şi probabil şi pe copiii dispăruţi ai lui Norton.

— Crezi tu că mai sunt în viaţă? întrebai în şoaptă. Norton ne povestea doar că în cursul ultimelor luni au dispărut mai mulţi tineri, băieţi şi fete, care au fost regăsiţi mai târziu gâtuiţi. „Sugrumătorul”, cum e numit aici criminalul acela, o fi ucis până acum şi pe Maud şi Jackie Norton.

— Au dispărut abia de patru zile – spuse Marian – aşa că mai putem nădăjdui să-i regăsim în viaţă. Poate că, în scurtul timp de când ne aflăm aici în Vizagapatam, am făcut treabă mai bună decât toată poliţia în decursul ultimele luni. Ştim cel puţin că Rhasu e unul din oamenii misteriosului „Sugrumător” şi pe de altă parte putem presupune că pe marginea de miazănoapte a golfului se găseşte ascunzătoarea criminalului. Hai înapoi, Norton trebuie să ne facă rost la repezeală de altă barcă. Poate mai are câteva pe chei său de încercare în partea de miazăzi a oraşului.

O luarăm îndărăt prin grădină şi dădurăm de Norton, care, la întrebarea lui Marian, răspunse că mai are o luntre, priponită la cheiul din faţa antrepozitelor sale.

Intrarăm repede în casă ca să ne luăm armele. Când trecurăm prin pridvor, Marian se apropiă de masa la care stătusem şi luă minunatul pumnal, pe care-l luase Pongo de la Rhasu.

— Am impresia că pumnalul acesta are o însemnătate deosebită – zise el.

— După cum văd, ţi-ai şi făcut părerea despre individual numit „Sugrumătorul” – spusei – m-am gândit şi eu tot timpul la chestia asta şi am ajuns la convingerea că nu poate fi vorba decât de un om bolnav la creier, care făptuieşte nelegiuirile în clipe de nebunie sângeroasă.

— Da. Aşa pare să fie – încuviinţă prietenul meu – mă miră însă că se vorbeşte de un „Sugrumător”, căci eu cred că e

vorba de mai multe persoane.

— E drept că unul singur n-ar fi putut făptui crimele atât de neobservat, după cum ne istoriseşte Norton. Acum cunoaştem şi un complice. Păcat că ne-a scăpat, căci ne-ar fi putut mărturisit câte ceva.

— Nu cred asta. Sunt aproape convins că făptaşii n-au să mărturisească nimic nici dacă i-am supune la cele mai grozave chinuri.

Mă oprii locului şi-l apucai de braţ pe prietenul meu.

— Mariane! exclamai agitat. Acum ştiu la ce te gândeşti. Crezi într-adevăr că mai există încă…

— Da cred – mă întrerupse camaradul meu – acum avem însă de discutat lucruri mai importante. Domnule Norton, când ajungem la antrepozitele d-tale?

— Peste câteva minute – răspunse englezul – dar ce credeţi despre misteriosul gâtuitor? Sunteţi de părere că bieţii mei copii sunt în mare primejdie? Că au fost omorâţi?

— Nu, nu cred asta – răspunse Marian, cu hotărâre – căci în cazul acesta Rhasu n-ar mai fi avut nevoie să te iscodească. Asta e cea mai bună dovadă că copiii se mai află în viaţă. Ne-ai povestit chiar că în cazurile celelalte bietele victime au fost găsite gâtuite abia după două sau trei săptămâni de la dispariţia lor. Şi din starea cadavrelor s-a stabilit că toate crimele acestea fuseseră făptuite numai cu câteva ceasuri în urmă, de obicei noaptea.

Ajunserăm la cheiul de încărcare în faţa magaziilor lui Norton. Englezul era proprietarul celei mai mari întreprinderi de expediţiuni şi întreţinea pe socoteala sa două vase de coastă.

Ne arătă luntrea şi vru să se aşeze în ea, când Marian zise:

— Domnule Norton, pricep bine că vrei neapărat să conlucrezi la regăsirea copiilor d-tale, dar zău n-avem nevoie de d-ta. Ai putea să strici totul… Poţi avea deplină încredere că vom face ce ne stă în putinţă.

— Da, da, recunosc – încuviinţă Norton – vă avântaţi în mari primejdii şi trebuie să fiţi cu capul limpede. Eu în starea de agitaţie în care mă aflu, mai mult v-aş strica. Vă voi aştepta, deci, în bungalow-ul meu, dar ce să fac dacă veţi fi atacaţi de primejdioşii gâtuitori şi veţi fi luaţi prizonieri. Să dau de veste poliţiei?

Marian chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Dacă până mâine la prânz nu suntem îndărăt, atunci anunţă poliţia. Mergem acum la marginea de Nord a golfului, ca să cercetăm stâncile de acolo. Vom lăsa în urma noastră semne, dacă vom părăsi barca şi vom pătrunde în labirintul stâncos. Poliţiştii ne vor putea urmări atunci.

— Voi îngriji de totul – făgădui Norton.

Marian strânse mâna englezului, apoi se sălta în barcă. Pongo şi luase vâslele şi imediat micul vas o luă cu viteză spre golf.

— Mariane – începui eu iarăşi – cred că şi tu eşti de părere că gâtuitorii…

— … sunt oameni foarte primejdioşi – mă întrerupse prietenul meu – da, cred cu hotărâre asta. Despre celălalt punct să nu discutăm deocamdată. Ideea e prea îndrăzneaţă, dar trebuie totuşi s-o ţinem în seamă şi să ne luăm măsurile cuvenite. Cu putinţă este, deoarece suntem în India, ţara minunilor.

De la magaziile lui Norton până la marginea de Nord a golfului erau cel mult trei kilometri. După ce străbăturăm vreo trei sferturi din dum Pongo începu să vâslească cu atâta băgare de seamă, încât nu făcea nici cel mai uşor zgomot.

În vreme ce ne apropiam de stâncile înalte de vreo cincizeci de metri, mă gândeam la Norton. Bietul tată era vrednic de milă, căci fiul său în vârstă de optsprezece ani şi fiică-sa de şaisprezece – la naşterea căreia mamă-sa murise – dispăruseră fără urmă.

Henry Norton citise despre aventura noastră în Haidarabad şi ne telegrafiase îndată.

Primiserăm depeşa cu puţin înainte de plecare. Aveam şi aşa de gând să mergem spre coasta de răsărit a Indiei, astfel că dădurăm urmare chemării disperate şi ajunseserăm târziu după-amiază la Vizagapatam.

Luarăm camere la Hotelul Gării, apoi Marian chemă la telefon pe nefericitul tată. Norton ne rugă să aşteptăm până seara, când vroia să ne istorisească grozava poveste, cât mai puţin văzut. Simţea că e spionat şi cu toată prevederea lui am fi fost totuşi iscodiţi de supraveghetorul său Rhasu, dacă Pongo, cu auzul său minunat, n-ar fi observat la vreme apropierea ticălosului.

Oamenii cărora vroiam să le smulgem prada erau într-adevăr foarte primejdioşi, dacă presupunerile noastre se adevereau.

Fui trezit din gândurile mele, căci ajunsesem la peretele de stâncă şi Pongo vâslea acum de-a lungul lui. Luna se afla îndărătul stâncii, astfel că noi eram în umbră. Pe de o parte asta era spre binele nostru, căci n-am fi putut fi zăriţi atât de lesne, dar pe de altă parte cu siguranţă că ne scăpau unele peşteri şi crăpături, cărora le-am fi dat mai multă atenţiune la lumina zilei.

Dar ne obişnuirăm repede cu întunerecul. Acum trebuia, în primul rând, să vedem dacă puteam descoperi barca în care

fugiseră Rhasu şi celălalt Indian, care-l liberase.

Făcuserăm vreo jumătate de drum, când deodată Pongo şopti:

— Atenţiune, *Massers,* lumină în peşteră!

Ne aflam în faţa unei crăpături potrivit de lată şi înaltă din peretele stâncos. În fundul peşterii cu desăvârşire întunecate, la vreo treizeci de metri depărtare, se aprinsese o clipă o luminiţă, ca raza unei lămpi de buzunar acoperită.

Nu era lucru curat, căci cine să se aţină în toiul nopţii în peştera aceasta, departe de oraş? Poate aveam noroc şi printr-o nechibzuinţă a criminalilor căutaţi de noi le descopeream ascunzătoarea.

Marian dădu lui Pongo o comandă în şoaptă, ca să intre cu barca în peşteră.

Îndată ce ne aflarăm în peştera cufundată în întunerec, Pongo se opri din vâslit şi lăsă barca în voie. Trebuia să ne încredinţăm mai întâi dacă nu cumva îndărătul peşterii stăteau la pândă primejdioşii duşmani, gata să se azvârle asupra noastră.

Deodată, luminiţa din fund se aprinse iarăşi, dar înainte să putem deosebi de unde venea şi dacă se mişca, se stinse din nou.

Câteva minute se scurseră într-o aşteptare încordată, apoi Marian dădu în şoaptă comanda de înaintare. Pongo izbuti să nu facă nici cel mai mic zgomot şi astfel puturăm asculta dacă nu cumva vreun duşman îşi trăda apropierea.

II
ŞIRETENIA LUI RHASU

NU AUZISEM NIMIC. Barca înainta tot mai adânc în peşteră.

Deodată Pongo se opri iarăşi din vâslit, căci la vreo şase metri în faţa noastră se aprinsese din nou luminiţa. După cum bănuisem, era o dâră subţire de lumină de la o lampă de buzunar. Omul care o ţinea trebuia s-o fi acoperit cu mâna, aşa că numai dâra aceasta se strecura printre degete, căzând pe pământ şi alunecând încetişor spre dreapta.

Acum văzurăm şi picioare desculţe, tuciurii, ivindu-se şi păşind încet în raza de lumină. Un indian căuta aşa dar acolo un obiect pierdut şi prin neprevederea sa se părea că descoperisem ascunzătoarea „Sugrumătorului".

Stăturăm liniştiţi de tot; indianul, din care vedeam numai nelămurit picioarele goale, mergea foarte încet spre dreapta, în partea de răsărit a peşterii.

Deodată dispăru – probabil că nu regăsise obiectul pierdut. Mai aşteptarăm vreun sfert de ceas, căci se putea ca omul să se întoarcă. În cele din urmă, Marian şopti:

— Înainte, Pongo, să-l urmărim!

Uriaşul Negru vâsli fără zgomot, până ce barca se izbi încet de peretele de stâncă. Marian se şi dusese în faţă şi şopti după câteva clipe:

— Aici e un brâu lat de stânci… A! Sunt şi ridicături, de care pot lega funia bărcii. Haideţi!

Ieşirăm din barcă şi, tot dibuind, băgarăm de seamă că ne aflam pe un brâu de stâncă lat de vreun metru şi jumătate.

Mai ascultarăm câtva timp, apoi Marian îşi aprinse lampa, dar acoperi şi el lentila cu palma, lăsând doar o dâră subţirică să se strecoare printre degete.

Merserăm încetişor spre peretele de răsărit al peşterii şi în curând ne aflarăm în faţa unei crăpături atât de înguste încât intrarăm aproape turtiţi într-însa. Crăpătura era însă lungă numai de o jumătate de metru, pe urmă se continua într-un gang lat de vreun metru şi jumătate, care ducea numai doi metri spre răsărit şi cotea după aceea spre miază-noapte.

Înainte ca să apuce pe după colţ, Marian stinse lampa, ascultă câteva clipe şi neauzind nimic îndreptă din nou dâra subţire de lumină spre pământ şi păşirăm încetişor înainte.

Cu totul întâmplător Pongo venea la urmă, pe când de obicei, când era vorba de întreprinderi primejdioase, eu eram codaşul. Mergeam unul îndărătul celuilalt şi deodată Marian se-ntoarse pe jumătate şi întrebă cu glas coborât:

— Ce s-a întâmplat, Robert?

— Nimic – răspunsei eu, uimit – ce ai?

În aceeaşi clipă o mână îmi atinse braţul drept, crezui că e Pongo, mă-ntorsei şi eu pe jumătate şi întrebai peste umăr:

— Ce este, Pongo?

Nu căpătai nici un răspuns, în schimb auzii un zgomot de parcă cineva ar fi zvârlit cu picioarele în jurul său, apoi bufnituri ca şi cum s-ar fi prăbuşit blocuri de stâncă.

O rază de lumină ţâşni în aceeaşi clipă pe lângă mine. Marian descoperise de tot lentila lămpii şi lumina îndărătul meu.

Abia acum băgarăm de seamă… că Pongo dispăruse. Un praf fin, sclipitor, plutea în aer îndărătul meu şi nu ştiam ce să cred, când Marian şopti:

— Asta e şiretenie, nu glumă! Cu siguranţă că e opera lui Rhasu. Ţi-a atins şi ţie o mână braţul drept?

— Da, credeam că e Pongo.

— Şi în realitate era unul din duşmanii noştri, probabil Rhasu. Trebuie să fi stat într-o crăpătură aici la dreapta şi l-a căutat pe Pongo, pe care l-a şi putut găsi lesne, pentru că purtăm veşmintele de culoare deschisă. Cu Pongo are el ce are, deoarece camaradul nostru l-a înhăţat în grădina vilei lui Norton. Acum s-a răzbunat… vezi praful acela fin, sclipitor? Conţine particule de mineral şi, dacă adaugi la asta bubuiturile acelea care s-au auzit, atunci vei pricepe şi tu că crăpătura în care a fost tras Pongo – cu siguranţă printr-un laţ, care i-a fost zvârlit peste cap – a fost închisă la loc printr-o lespede potrivită.

— Atunci trebuie să ne luăm după el! făcui speriat.

Dar Marian mă opri:

— Robert, n-ar avea nici un rost, deoarece lespedea aceea va fi închisă pe dinăuntru. Ne vom pierde timpul degeaba. Trebuie să mergem mai departe, poate că ajungem pe altă cale în ascunzătoarea bandei.

Îmi aprinsei lampa de buzunar şi lăsai lumina să cadă pe peretele drept al gangului. Puteţi recunoaşte lămurit marginile lespedei de piatră cu care fusese acoperită crăpătura. Proptindu-mă într-însa, n-o puteţi clinti nici cu un milimetru. Avea dreptate Marian, era fixată pe dinăuntru.

Prietenul meu o şi pornise de-a lungul gangului. Mă grăbii să-l ajung şi spusei:

— Mariane, numai de n-am veni prea târziu. Poate că Pongo al nostru a păţit ceva, căci trebuie să fi fost tras cu o putere extraordinară în crăpătură.

— Asta aşa e, dar nu cred să se mulţumească ticălosul acela cu o moarte aşa de uşoară. Sper să-l putem elibera pe camaradul nostru, înainte de a i se întâmpla ceva.

Aprinserăm lămpile de buzunar şi nu le mai acoperirăm lumina acum. Gangul urca în pantă uşoară, ceea ce-l făcu le Marian să spună:

— Asta nu-mi place deloc, Robert. Dacă gangul duce aşa mai departe în sus, se poate să ieşim afară pe peretele de stâncă, pe câtă vreme Pongo o fi zăcând undeva în vreo peşteră. Ne-am lăsat traşi pe sfoară de Rhasu. El se aştepta, de sigur, că vom veni după dânsul cu altă barcă şi ne-a atras încoace, prefăcându-se că e în căutarea unui obiect pierdut. Avem duşmani foarte primejdioşi.

— Nu pricep de ce nu ne-au atacat şi pe noi. Sau or mai fi înaintea noastră capcane, de care nu vom putea scăpa?

— Prin crăpătură ar putea fi tras înăuntru numai unul din noi – spuse Marian – şi Rhasu l-a ales pe Pongo, fireşte. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci n-o să ne lase ei să le scăpăm. Tu ţine sub ochi partea stângă a gangului!

Îndreptai imediat lumina lămpii spre stânga, când deodată descoperii pe peretele de piatră o dungă subţire, metalică, ce lucea ca arama.

O sârmă! îmi trecu prin minte şi fără să şovăi o clipă, îl apucai de Marian de brâul de piele şi-l trăsei înapoi cu toată puterea. Dacă era o sârmă, atunci era întinsă de-a curmezişul gangului şi Marian şi călcase pe ea.

În aceeaşi clipă când prietenul meu se dădu înapoi, tavanul gangului se prăbuşi înaintea noastră.

Un bloc uriaş, care ne-ar fi terciuit pe amândoi căzu vertical în jos, închizând cu totul gangul.

— Mare noroc am avut! exclamai uşurat. Întâmplător am observat capătul sârmei, altminteri am fi fost acum zdrobiţi.

— Da, Robert, soarta ne-a apărat şi de astădată de un sfârşit grozav. Acum însă hai repede înapoi! Trebuie să ieşim din peşteră la barcă. Poate că găsim în altă crăpătură intrarea căutată spre lăuntrul stâncii în care se află Pongo al nostru.

Ne întoarserăm şi pornirăm îndărăt pe gang. În cele din urmă ajunserăm în peşteră şi alergarăm spre locul unde Marian legase barca… Dar aceasta dispăruse. Mă uitai năuc la prietenul meu, apoi zisei:

— Acum nu ne rămâne altceva de făcut decât să înotăm. Va trebui să-ncercăm apoi să mergem de-a lungul ţărmului.

— Da, n-o să ne rămână altceva de făcut – încuviinţă prietenul meu – poate că în felul acesta ne regăsim şi barca, deoarece banda trebuie să aibă undeva un mic port pentru vasele ei.

Ne trecurăm puştile în spate, luarăm în gură lămpile de buzunar şi ne lăsarăm în apa călduţă.

Înotarăm afară din peşteră şi răsuflai uşurat când văzui marea înaintea noastră, luminată de lună.

Puteam stinge acum lămpile şi ţinându-ne pe lângă zidul de stâncă, înotarăm spre răsărit. Tocmai în locul acesta peretele de stâncă ieşea mult în mare şi cădea vertical. Trebuia deci să înotăm o bucată bună.

În drum dădurăm peste două crăpături înguste şi luminând înăuntru văzurăm că amândouă erau atât de strâmte, încât un om abia s-ar fi putut strecura înăuntru şi afară de asta, erau adânci de cel mult doi metri. Aşa dar, nu putea fi acolo vreo intrare tăinuită în stâncă.

Ajunserăm la a o a treia crăpătură, largă de vreo doi metri. Înotarăm înăuntru şi luminarăm pereţii, ţinând lămpile între dinţi.

Gangul părea să fie foarte adânc şi se lărgea tot mai mult. Înotarăm înainte, eu pe stânga, Marian pe dreapta, astfel că eram la vreo patru metri unul de altul.

Deodată, prietenul meu spuse speriat:

— Robert, repede afară pe brâul de stâncă! Repede!

Nu stătui să văd despre ce e vorba, căci dacă Marian vorbea astfel, însemna că era primejdie mare îndărătul nostru. Tocmai mă aflam într-un loc, unde brâul de stâncă de deasupra era lung de vreun metru. Spărturile de amândouă laturile, unde căzuse piatra, erau de cel puţin zece metri. Nu mai puteam înota până acolo, aşa că mă săltai pe un bolovan şi mă întorsei cu băgare de seamă. Era destul de greu şi marginea aceea n-avea mai mult decât treizeci de centimetri lăţime.

Privind în apa gangului mă speriai atât de tare încât fui cât p-aci să-mi pierd cumpăna, căci văzui coada unui rechin enorm.

Începură să-mi tremure genunchii. Situaţia mea era cât se poate de rea, dar la asta nici nu mă gândeam pentru moment.

Îngrijorarea pentru Pongo al nostru, care se şi afla în faţa unei morţi grozave, ne făcuse să uităm cu totul de aceste primejdii ale mărilor tropicale.

Şi această scăpare din vedere ar fi fost cât p-aci să se răzbune amarnic, dacă brâul îngust de stâncă pe care stăteam s-ar fi prăbuşit, atunci când mă săltasem pe el.

III
PRINTRE RECHINI

RECHINUL ERA LUNG de vreo cinci metri şi-l vedeam bine în apa luminată de lună. Marian trebuie să se fi întors întâmplător şi să-i fi văzut şi el coada.

Dihania dispăru în scobitura al cărei capăt nu-l puteam zări, atât de mult săpase apa mării în peretele stâncos.

Mă gândeam tocmai cum îi va fi cu putinţă monstrului să se întoarcă, pentru că era de presupus că acel canal devenea tot mai îngust – când iată că se întoarse, trecu pe lângă mine şi-i văzui sclipind ochii mici şi răutăcioşi. Părea să-şi dea seama că-l aştepta o pradă bine venită.

Mă sprijinii de peretele de stâncă ce se înălţa îndărătul meu şi nu trebuia să cutez să mă mişc, căci sau se desprindea bolovanul pe care stăteam, sau puteam aluneca în apă.

Mă gândeam dacă n-ar fi fost bine să-ncerc a alunga rechinul prin gloanţe, dar îmi spusei îndată că nu se cădea să fac asta, pentru ca să nu trădăm „Sugrumătorului” şi oamenilor săi unde ne aflam.

Dar nici aici nu puteam rămâne; trebuia să-ncercăm să-l eliberăm pe Pongo al nostru. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât bietul nostru camarad era mai ameninţat să cadă victima răzbunării lui Rhasu.

— Mariane – strigai încetişor dincolo – ce facem? Nu mă pot mişca aici, căci stau pe o fâşie îngustă a brâului de stâncă.

— Hm, asta e neplăcut – răspunse camaradul meu – credeam c-am putea înainta pe brâul acesta până la capătul gangului. Fireşte că rechinul va sta de veghe afară şi va da îndată buzna înăuntru dacă ne vom lăsa în apă.

— Ce-ar fi să-i trimit câteva gloanţe? propusei eu.

— Nu, asta nu trebuie să facem, căci ne trădăm ascunzătoarea! A! Uite că dihania a luat-o înapoi, de data asta pe partea mea. Robert, aici rechinul nu se poate întoarce lesne, căci locul e prea strâmt pentru el. Aşteaptă până va fi trecut, apoi înoată repede cei zece metri până la brâul de stâncă ce merge spre capătul gangului. Cred că poţi cuteza. Fireşte că eu voi sta de veghe, uite că-mi pregătesc puşca; dacă rechinul se va-ntoarce mai curând, atunci va trebui să-l împuşc.

Mă puteam bizui pe însuşirile de bun ţintaş ale lui Marian, dar gândul de a mă vârî în apa unde înota moartea în carne şi oase, nu era deloc plăcut. Îmi dădui seamă însă că propunerea prietenului meu era singurul mijloc, altminteri nu-i puteam veni în ajutor lui Pongo.

Privii după rechin până-l văzui dispărând, pe urmă îmi dădui drumul încetişor în apă şi înotai cu grabă spre brâul de stâncă salvator.

Mai eram la doi metri de acesta, când văzui ţâşnind prin apa sclipitoare coada dihăniei. Mai era însă la cel puţin treizeci de metri depărtare şi eu înotam atât de aproape de peretele de stâncă, încât cu greu m-ar fi putut înhăţa, deoarece se ştie că un rechin trebuie să se aşeze pe spate ca să se poată folosi de maxilarele sale care se află sub falca de sus.

— N-ai grijă, veghez eu! îmi strigă Marian. N-o să te poată ajunge.

Pricepui greu cuvintele sale, căci înotam cu disperare. Când pusei mâna pe brâul de stâncă mă săltai în sus şi mă lăsai repede în genunchi pe piatră.

Aproape de tot de mine spumega apa; văzui pântecele alb al rechinului, care se întorsese pe spate, dar pe mine nu mă mai putea ajunge. Mă ridicai binişor, în vreme ce dihania dezamăgită se îndepărtă.

Brâul de stâncă era mai lat aici şi mă puteam mişca mai în voie. Peste drum îl vedeam pe Marian la aceeaşi înălţime şi-mi făcea semne, strigându-mi:

— Bravo, Robert, ai făcut bine ce-ai făcut. Monstrul a fost mai repede decât credeam, dar şi tu nu te-ai lăsat. Să sperăm că acum vom avea noroc şi ajungem cu bine până la capătul gangului. Poate că ne vom putea căţăra sus în vreun loc.

Dar cu cât înaintam, cu atât mai drepţi deveneau pereţii şi gangul tot mai larg. Ar fi trebuit să ne închipuim asta, căci altminteri cum s-ar fi putut întoarce rechinul atât de lesne.

Apa în gang sclipea în lumina lunii; deodată se ivi înaintea noastră un punct luminos, care se mărea mereu.

Şi după ce înaintarăm cu băgare de seamă vrei cincizeci de metri, ne pomenirăm pe marginea unui bazin rotund, cu un diametru de vreo sută de metri.

Era într-adevăr un capriciu al naturii să creeze aici, în labirintul de stânci, un adevărat lac. Probabil că era de obârşie vulcanică, după cum arăta şi forma aproape rotundă.

Gangul era lat aici de vreo şapte metri şi privind la Marian, pe partea cealaltă, văzui rechinul, înotând încetişor. Dihania ne urmărise şi acum înota încoa şi încolo în lac.

— Trebuie să căutăm să ocolim lacul – îmi strigă Marian – ah, asta e neplăcut! adăugă el imediat. Aici e iarăşi năruit brâul de piatră pe o lungime de vreo douăzeci de metri.

Abia acum privii la brâul de stâncă pe care stăteam, mă speriai şi strigai prietenului meu:

— Şi aici tot aşa e, Mariane. N-ar fi bine să împuşcăm rechinul şi să străbatem lacul înot?

— Nu, pentru că n-avem de unde şti dacă găsim o altă ieşire. Şi-apoi mai cred că rechinul nu este singur, ăsta de aici îmi pare ceva mai mărişor. Ah, spuneam eu!

Încă doi rechini se iviră în aceeaşi clipă şi se alăturară celui dintâi în lac. Ar fi trebuit să păgubim multe gloanţe ca să-i alungăm şi poate că afară, în faţa gangului, mai pândeau şi alţii.

Dar deşi situaţia era disperată, Marian nu-şi pierdu cumpătul şi zise:

— Robert, n-avem încotro! Trebuie să-ncercăm să ne căţărăm undeva pe un perete de stâncă. Altminteri nu mai ieşim de aici. Şi cine ştie dacă n-o da peste noi curând „Sugrumătorul" şi oamenii săi.

Perspectiva aceasta era cea mai neplăcută, căci dacă ticăloşii ne găseau eram pierduţi. Nici n-aveau nevoie să ne împuşte, ci era de-ajuns dacă ne bombardau cu pietre.

Dar cum să te caţeri pe aceşti pereţi drepţi?

Pe de altă parte, însă, Marian avea dreptate susţinând că nu există altă cale. Trebuia să ne urcăm, chiar dacă primejdia de a ne prăvăli ar fi fost de două ori mai mare.

Examinai suprafaţa verticală şi în cele din urmă mi se păru că găsesc un loc care era puţin înclinat şi care avea şi mai multe găuri şi crăpături.

— Ai descoperit ceva? mă întrebă Marian de dincolo. Se pare că eu am noroc, aici cred că pot încerca.

Îi răspunsei cum stăteau lucrurile, apoi mă încredinţai că puşca era bine fixată pe spate, îmi pipăii pistoalele şi deoarece mi se păru că unul nu stătea prea bine la cingătoare, îl scosei afară, ca să-l vâr apoi mai adânc la locul lui. Atunci se rostogoli în jos lângă mine o pietricică, se lovi de brâul de stâncă şi căzu în lac. Privii îndată în sus şi văzui două mâini negre, ţinând o piatră de mărimea unui cap de copil.

O spaimă de moarte mă cuprinse; aşa dar „Sugrumătorul" se şi ivise cu oamenii săi, ca să ne azvârle în lac, unde rechinii lacomi ne vor sfâşia.

Încetişor se ivi acum un cap întunecat peste marginea peretelui de stâncă. Nu mai încăpea şovăială: eram descoperiţi şi trebuia să ne vindem pielea cât mai scump.

Mă dădui repede cu un pas în lături şi când văzui capul întins în întregime în jos, trăsei. Un ţipăt îngrozitor urmă detunăturii şi piatra căzu din mâna celui împuşcat, afundându-se în apă.

În aceeaşi clipă detună o împuşcătură şi din pistolul lui Marian, căreia îi urmă de asemenea un ţipăt de moarte şi la scurt timp după asta plescăi şi dincolo o piatră grea în apă.

Mă dădui iarăşi un pas înapoi şi două pietre mari se rostogoliră peste marginea peretelui stâncos, fără să-l pot vedea pe cel ce le aruncase. M-ar fi nimerit aceste pietre, dacă nu m-aş fi dat în lături – şi pe partea lui Marian plescăi de asemenea apa.

Care va să zică duşmanii noştri rostogoleau bolovanii la întâmplare peste marginea peretelui de stâncă. Se cerea să fim cu ochii-n patru şi nu trebuia să stăm mult timp în acelaşi loc.

Iarăşi căzură două pietre; de data asta eram nevoit să sar în lături de la locul meu, chiar cu primejdia de a aluneca în apă, unde pândeau rechinii. Una din pietre îmi atinse umărul, se izbi lângă piciorul meu de peretele de stâncă, apoi căzu în lac.

Se auzi un plescăit şi dincolo la Marian şi… prietenul meu scoase un ţipăt puternic. Fusese nimerit? Trebuia să mă silesc să nu privesc într-acolo şi deodată auzii o încărcătură din pistolul lui Marian, căreia îi urmă un răcnet de moarte.

Ţipătul prietenului meu fusese deci numai un vicleşug ca să-l îndemne pe unul din duşmanii nevăzuţi să făptuiască o nechibzuinţă. Şi reuşise, mai bine poate decât s-ar fi aşteptat.

Căci şi deasupra mea se ivi deodată un cap omenesc… probabil că individul vroia să vadă dacă Marian se rostogolise în apă şi dacă rechinii se certau pentru pradă. Această curiozitate o plăti scump, fiindcă îndârjit cum eram nimerii bine.

Un ţipăt sfâşie tăcerea, apoi capul rămase liniştit. Făceau o impresie sinistră aceste două capete mute, aplecate peste marginea peretelui de stâncă.

Scosesem din luptă deci patru duşmani, dar nu cunoşteam numărul lor şi acum mă cuprinse teama că ceilalţi ar putea da împreună un atac împotriva noastră.

Dacă s-ar ivi toţi deodată peste creasta peretelui de stâncă, am putea nimeri, în cel mai bun caz, eu doi şi Marian doi. Dar în vremea asta ceilalţi ar putea zvârli cu pietre în noi şi cu siguranţă că ne-ar fi nimerit.

Iarăşi îmi schimbai repede locul. Duşmanii ascunşi trebuiau să ghicească, după ecoul împuşcăturilor, unde mă aflu.

Şi într-adevăr, după câteva clipe se rostogoliră iarăşi doi bolovani peste creasta zidului şi căzură tocmai pe locul unde stătusem până atunci.

O clipă chibzuii dacă să-ncerc şi eu vicleşugul lui Marian, îmi dădui însă seamă că n-ar mai prinde a doua oară, aşa că mă hotărâi să-i întărât şi izbucnii într-un hohot de râs batjocoritor. Sării apoi repede în lături şi imediat căzură iar trei pietre în jos. Unul din indivizi fusese totuşi neprevăzător, întinzând braţul peste creasta zidului şi atunci trăsei; un ţipăt şi braţul rănit se trase înapoi.

— Bravo Robert! strigă Marian, râzând. Duşmanii noştri o să-şi dea seamă curând că n-o scot la capăt atât de uşor cu noi.

Marian vorbise englezeşte şi imediat răspunse de sus un glas clocotitor de ură:

— Acuş o să vă piară pofta de râs! Veţi avea parte de o moarte groaznică!

— Mă rog, poftiţi! spuse Marian batjocoritor. Nu trebuie decât să coborâţi şi să ne legaţi şi-apoi veţi putea face cu noi ce veţi vrea.

Mie îmi cam pierise curajul, căci gândul mi se duse la toate acele otrăvuri misterioasă, pe care le cunoscusem în India.

Ajunsesem la marginea micului lac, aflându-mă, deci în colţul pe care-l forma acesta cu gangul. Eram foarte atent dacă nu cumva vor azvârli de sus vreun obiect mai mic, vreo bombă cu gaz ameţitor.

Deodată tresării speriat, căci de sus se auzi un ţipăt înfiorător, unul din acele ţipete pe care-l auzi rar, dacă ai noroc, în pădurile seculare ale Congo-ului. Era răcnetul de luptă al unei gorile furioase – acela pe care-l scotea Pongo al nostru când ataca un duşman superior ca număr.

Câteva clipe domni o tăcere apăsătoare, apoi se stârni sus o larmă de iad. Vreo şase glasuri răcneau înspăimântător, apoi un urlet de moarte le întrecu şi un trup omenesc zbură peste creasta zidului. Plescăi în apa lacului şi imediat rechinii dădură buzna. Mai răsunară două ţipete, preschimbându-se în horcăieli.

Şi… se făcu tăcere deasupra mea, însă de cealaltă parte, sus, unde se afla Marian, se auzi un glas puternic, care părea să dea porunci.

Mare bucurie simţii la gândul că Pongo al nostru era iarăşi liber şi făcuse curăţenie, cum s-ar zise, printre indienii care mă asediaseră. Luai atunci hotărârea să mă caţăr sus. Numai că situaţia lui Marian mă mai îngrijora, căci nu puteam ajunge la partea cealaltă, ca să-i ajutăm.

Mi-ar fi fost cu putinţă, poate, să străbat înot cei şapte metri, pentru că cei trei rechini aveau de furcă acum cu prada lor; dar nu-i ajutam nimic cu asta prietenului meu. Şi-apoi se putea să se mai ivească un alt rechin tocmai pe când aş fi trecut eu înot.

Dar, odată sus pe creastă, aş fi putut alunga cu gloanţe pe cei ce l-ar fi atacat pe Marian. Mai privii odată în sus, înainte de a mă duce la locul pe care-l hotărâsem dinainte şi unde era mai lesne să mă caţăr pe zid.

În clipa aceea inima aproape încetă să-mi bată. Deasupra mea mai răsună odată răcnetul de luptă al lui Pongo, apoi văzui trupul său uriaş zburând prin văzduh.

Omul acesta avea un curaj nebun; căci cine altul ar fi cutezat să sară peste prăpastia aceea lată?

Înainte ca să-mi pot reveni din spaimă, el şi era pe partea cealaltă şi în clipa următoare se năpusti asupra duşmanilor pe care eu nu-i puteam vedea.

De data aceasta răsunară numai ţipete asurzitoare; probabil că ceilalţi potrivnici o luaseră la fugă din faţa acestui uriaş.

Fără voie scosei un strigăt de triumf, apoi alergai repede la locul pe care mi-l alesesem pentru căţărare, îmi aşezai bine revolverul la cingătoare şi începui să urc.

Nu era atât de uşor precum îmi închipuisem. Simţeam uneori că mă trec sudori reci.

Erau momente când nu mai ştiam ce să fac. Nu mai puteam da înapoi şi nici de înaintat nu era chip; în cele din urmă voinţa învinse toate piedicile şi izbutii să mă salt pe creasta peretelui de stâncă. Aruncai o privire în treacăt celor patru trupuri ce zăceau neînsufleţite – cei doi împuşcaţi de mine şi cei doi ucişi de Pongo – apoi mersei pe marginea canalului şi privii spre partea cealaltă, unde Marian, sprijinit de Pongo, urca şi el pe marginea zidului.

Şi dincolo zăceau două trupuri neînsufleţite, cei doi indieni pe care Pongo îi mai înhăţase după săritura lui îndrăzneaţă. Marian se apropiă de marginea peretelui de stâncă şi-mi strigă:

— Ei, Robert, am avut noroc şi de data asta. Mai mult ca orice mă bucură însă că-l văd pe Pongo teafăr şi iarăşi cu noi. Să mergem acum de-a lungul marginii lacului şi ne întâlnim dincolo, pe ţărmul de Nord.

Nici urmă de duşmanii noştrii nu se mai vedea; mai mult decât împotrivirea noastră îndârjită îşi făcuse efectul ivirea lui Pongo.

Ocolii repede micul lac. Pe marginea de nord ne întâlnirăm şi cel dintâi lucru pe care-l făcui, fu să-i strâng mâna camaradului nostru negru.

— Pongo, am fost tare îngrijoraţi de soarta ta şi mă bucur din inimă că te văd iarăşi la noi.

— Şi Pongo bucură – spuse uriaşul – *masser* Bertram nu trebuie aibă grijă, Pongo scapă totdeauna.

Bănuia probabil bunul camarad că noi ardeam de curiozitate să aflăm prin ce peripeţii trecuse, aşa că începu să povestească îndată fără să-i cerem:

— Pongo fost tras în crăpătură cu laţ după gât. Apoi mulţi duşmani azvârle asupra lui şi leagă. Rhasu printre ei. Rhasu bate joc de Pongo şi ameninţă cu moarte grozavă. Pongo nu spune nimic, numai slăbeşte încet legături. Rhasu nu bagă de seamă, el bate joc înainte. Ceilalţi duşmani pleacă îndată,

Pongo rămâne singur cu Rhasu. Rhasu spune atunci că şi *Massers* va fi îndată morţi. Atunci Pongo rupe legăturile. Rhasu sare în sus, dar imediat este mort. Pongo părăseşte peştera, aude împuşcături, vine repede şi atacă duşmani.

Scurt şi cuprinzător! Fără înfloriturі, el povestise în câteva cuvinte un roman întreg. Chestia era încheiată pentru el, deoarece urmă imediat:

— *Massers* vine repede, Pongo vede că indieni intră turn care stă colo. Poate găseşte acolo duşmani.

Rostind ultimele cuvinte arătă spre apus, unde se înălţa, luminată de lună, ruina unui turn înalt de vreo zece metri. Era foarte dibaci aşezat în peisajul stâncos şi făcea o impresie minunată, dar şi sinistră.

Ne aflam cam la vreo sută de metri de dânsul şi în vreme ce ne apropiam încet, Marian zise:

— Mă gândesc tocmai dacă e bine să-l cercetăm acum pe întunerec. Mai curând aş intra în încăperea din stâncă unde a stat prizonier Pongo. Bănuiesc că de acolo duce vreun gang în ascunzătoarea „Sugrumătorului" şi a uneltelor sale.

— *Masser* greşeşte – interveni Pongo – Pongo bine băgat de seamă, indieni părăsit încăperea numai printr-un gang, pe care mers şi Pongo. Aici este ieşire.

Arătă spre o crăpătură întunecoasă, jos pe pământ, lângă noi.

— Atunci a fost greşită bănuiala mea – spuse Marian – dar cu toate astea n-aş vrea să cercetez turnul vechi acum noaptea. Cel mai nimerit lucru cred că c-ar fi să rămânem în apropiere şi să ţinem turnul sub observaţie, iar în revărsatul zorilor să intrăm înăuntru.

— Uiţi de bieţii copii ai lui Norton, Mariane – îi aminti eu – acum „Sugrumătorul" ştie că suntem pe urmele sale, a avut prilejul să ne cunoască şi mai ştie că e greu să ne vie de hac. Nu crezi că va face să dispară repede pe Jackie şi Maud Norton, dacă nu ne grăbim să-i salvăm?

— Da, da – încuviinţă Marian – tocmi mă gândeam şi eu la asta. Sunt într-o încurcătură ciudată; ceva mă reţine să cercetez turnul acum noaptea şi pe de altă parte aş vrea neapărat să ajut celor doi copii, căci se prea poate să fie la un pas de moarte bieţii de ei.

— Atunci să nu mai şovăim şi să intrăm în turn – zisei eu. În definitiv, să nu ne dăm noi bătuţi atât de uşor şi afară de asta banda o fi cam înspăimântată acum.

— Aşa e – încuviinţă Marian – dar mai este setoasă de răzbunare. Şi tocmai pentru că le e frică, au să facă tot ce le stă în putinţă să ne răpună. E drept însă că în putinţă să ne răpună. E drept însă că în spaima lor o să-i înlăture repede pe

cei doi tineri. Da, Robert, nu ne rămânea altceva de făcut decât să pătrunde chiar acum în turnul acela vechi.

Marian o luă mai repejor, dar clătina mereu din cap, oarecum îngrijorat, ceea ce nu-l stătea în fire.

IV
LA UN PAS DE MOARTE

LUNA PLINĂ LUMINA ca ziua vechiul turn. Puteam desluşi lămurit toate crăpăturile dintre lespezile mari de piatră din care era construit şi umbrele noastre se desenau viu pe suprafaţa zidurilor.

Pongo ne duse la un loc unde era o fereastră la înălţime de vreo doi metri. Era numai o deschizătură de fereastră, prevăzută cu un grilaj artistic lucrat. În cercurile ovale care formau acest grilaj se poate să fi fost pe vremuri gemuleţe, acum însă deschizăturile goale erau atât de împânzite cu fire de păianjen, încât făceau o impresie sinistră.

— Aici dispărut indieni – spuse Pongo cu hotărâre în glas, arătând spre lespezile de piatră de sub această fereastră.

Marian examină cu privire uriaşele lespezi, apoi zise:

— Se prea poate să fie aici o intrare tăinuită. Fiecare din aceste lespezi e destul de mare, pentru ca prin deschizătura formată după îndepărtarea ei să ne putem strecura înăuntru. E de aşteptat însă ca intrarea tăinuită să fie zăvorâtă şi pe dinăuntru, la fel ca blocul din crăpătura în care a fost tras Pongo. În sfârşit, trebuie să încercăm.

Pongo se şi aplecase şi-şi înfipse degetele în crăpăturile largi dintre bolovani. Chiar din prima dată avu noroc. Piatra era slăbită şi când Pongo îşi încordă puterile, ea se mişcă încetişor în afară.

Ne aplecarăm puţin, ca să vedem mai bine lucrul lui Pongo. Ne aflam chiar sub fereastră.

Deodată Marian se dădu fulgerător înapoi. Ridicai repede capul şi mă speriai de moarte.

Prin una din deschizăturile de jos ale grilajului se strecurase un braţ tuciuriu, în mâna căruia se afla o cobră. *(Vezi ilustraţia de pe copertă)*. Veninoasa reptilă se zvârcolea şi botul ei cu colţii se afla numai la câţiva centimetri de braţul stâng al lui Marian.

Cât ai clipi din ochi prietenul meu îşi răsuci trupul şi înhăţă şarpele cu mâna dreaptă. Asta era singura posibilitate să scape de muşcătura mortală a târâtoarei.

Repede scosei cuţitul şi tocmai în clipa când mâna de după grilaj dădu drumul şarpelui, retezai dintr-o lovitură capul cobrei.

Marian zvârli cât colo trupul care se zvârcolea sălbatec, apoi smulse revolverul şi nu-şi dezlipi privirea de la fereastră. Se dădu însă un pas înapoi, ca să nu se mai trezească cu vreo surpriză.

Pongo îşi ridicase repede privirea când băgase de seamă mişcările noastre. După ce se încredinţă că retezasem capul şarpelui îşi văzu înainte de lucru, trăgând cât mai mult afară lespedea.

Îi ajutai şi eu, pentru că era deajuns dacă Marian stătea de pază. Trebuia să existe vreun mecanism secret, cu ajutorul căruia lespedea uriaşă s-ar fi putut mişca mai uşor, deoarece fu nevoie să ne încordăm toate puterile ca să urnim povara aceea.

Într-un târziu trăsesem afară lespedea îndeajuns ca să ne putem strecura prin deschizătură. Luminai înăuntru şi văzui un gang ducând orizontal în interiorul vechiului turn.

Era o mare îndrăzneală să intrăm acolo, căci din întâmplare cu şarpele puteam ghici că duşmanii observaseră bine apropierea noastră. Ştiau deci că eram pe cale de a intra în turn şi cu siguranţă că puseseră capcane, ca să ne împiedece.

Deşi cercetai cu atenţiune pereţii gangului, în lumina lămpii de buzunar, nu observai nimic suspect. Marian mă împinse în lături şi zise:

— Bagă de seamă la fereastră! Voi intra eu întâi, apoi Pongo. Tu rămâi la urmă, ca de obicei!

Nu încăpea împotrivire, ştiam bine asta. Mă dădui deci un pas înapoi, trăsei revolverul şi nu-mi dezlipi privirea de la fereastră. Mi se părea că văd sub pânza groasă de păianjen o făptură negricioasă şi cu gândul să descarc un glonţ, ridicai arma. Dar când să apăs pe trăgaci, nu mai văzui umbra.

— Băgare de seamă, Mariane – strigai – tocmai am zărit o umbră!

— A fost de sigur individul care ne-a primit cu şarpele – răspunse, calm, prietenul meu – veghează tu bine, o scoatem noi la capăt.

Se furişă în deschizătură, în vreme ce eu îmi îndreptai atenţia iarăşi spre fereastră. Abia după ce intrase şi Pongo, privii cu luare aminte crăpătura în care trebuia să mă strecor şi eu.

Mă mai uitai odată la fereastră, îndreptai lumina lămpii la locul pe care-l curăţase de păienjeniş braţul cu şarpele şi nevăzând nimic mă aplecai repede şi intrai în gangul întunecos.

Trebuia să mă las în genunchi atât de scund era gangul. Aprinzând lampa – căci din lumina lămpii lui Marian nu mai vedeam nimic – găsii gangul pustiu. Pe Pongo însă ar fi trebuit să-l văd neapărat, deoarece atât de repede n-ar fi putut dispare.

Gangul era lung de vreo cinci metri şi la capătul lui băgai de seamă o deschizătură mare în pământ. Marian şi Pongo ar

fi putut să fi dispărut pe acolo, totuşi mi se părea de necrezut ca asta să se fi întâmplat atât de repede; n-aveau motiv să se grăbească, dimpotrivă, trebuiau să fie cu ochii în patru prin locurile acestea necunoscute.

Mă oprii deci la începutul gangului şi-mi încordai auzul. Dar devenii şi mai neliniştit când n-auzii nimic. Vrui să-l strig pe prietenul meu, dar îmi ajunse la ureche un zgomot foarte slab.

Fără voie mă dădui puţin îndărăt şi atunci se-ntâmplă ceva care-mi vârî spaima în oase. Din tavanul gangului scund cădea în jos deasupra capului meu un laţ. Instinctiv mă aplecai atât de mult încât obrazul atinse aproape pământul.

Ăsta fu norocul meu, căci laţul fu zvârlit brusc peste mine, apoi tras în sus. Dacă n-aş fi aplecat capul atât de mult, aş fi fost înhăţat de unealta aceea ucigătoare şi cine ştie dacă aş fi scăpat cu viaţă când aş fi fost tras în sus.

Răsuflai uşurat după ce văzui primejdia trecută, dar în acelaşi timp mă cuprinse iarăşi o spaimă de moarte, la gândul că Marian şi Pongo trebuie să fi fost şi ei prinşi în acelaşi fel.

Aşa dar trebuia să fie şi deasupra mea, în tavan, o gaură, care putea fi deschisă şi închisă repede.

Fără să stau pe gânduri, îmi proptii braţul stâng în tavan. Pusesem lampa în buzunar, căci lumina ei ar fi putut să mă dea de gol.

Simţii lemn acolo şi când apăsai cu putere, băgai de seamă că tavanul se mişca. Era deci aşa cum bănuisem.

Fireşte că nu trebuia să cutez acum să deschid capacul şi să mă strecor prin deschizătură; cu siguranţă că dincolo stăteau la pândă duşmani. Luai atunci hotărârea să mai aştept, ca să văd dacă duşmanii vor întreprinde vreun nou atentat, deşi grija pentru cei doi camarazi ai mei mă apăsa pe suflet.

Deodată băgai de seamă că capacul era ridicat din nou. Probabil că duşmanul de dincolo vroia să mai încerce odată să mă prindă cu laţul.

Aplecai iarăşi capul la pământ şi cu prilejul acesta îmi veni o idee care ar fi părut de o îndrăzneală uimitoare, dar pe care o îndeplinii totuşi imediat.

Când laţul căzu, într-adevăr şi-mi atinse ceafa, îl apucai cu mâna stângă şi-l ţinui cu putere.

Apoi cineva smuci în sus nu prea tare, însă destul ca să mă fi ameţit, dacă laţul s-ar fi pus în jurul gâtului meu şi aş fi fost tras în înălţime, fără să fi putut scoate un strigăt măcar, după cum cred că li se întâmplase şi celor doi camarazi ai mei.

Camaradul nostru negru părea să fie urmărit de nenoroc în privinţa asta. În scurt timp i se întâmplase de două ori povestea aceea.

Fulgerător îmi trecură toate astea prin minte, în vreme ce mă lăsam tras în sus. Fireşte că în mâna dreaptă ţineam revolverul pregătit.

Capacul se dădu îndată peste cap când fui împins într-însul. Vicleanul indian trebuia să stea de-alături.

În lumina lunii ce învăluia încăperea, văzui că laţul pe care-l înhăţasem trecea printr-o macara aşezată în tavan. La dreapta, deasupra mea, trebuia să stea acela care trăgea cu putere de capătul curelei.

Mă ridicai repede şi în acelaşi timp dădui drumul laţului. După cum mă aşteptam, auzii o exclamaţie înăbuşită, apoi o bufnitură. Indianul, care trăsese cu toată puterea de curea, căzuse la pământ când greutatea mea încetase atât de brusc.

Văzui un indian care făcea încercări să se ridice, dar eu mă săltai îndată în sus şi înainte ca duşmanul meu să se fi dezmeticit, îl izbii de două ori în tâmplă cu patul revolverului.

Gemând înăbuşit el se prăbuşi. Trăsei repede în jos laţul de piele, care fusese pe de-a-ntregul ridicat în sus şi-l petrecui în jurul mijlocului şi al braţelor. Apoi îi rupsei jos şorţul ce-l purta şi făcând din el căluş i-l vârâi în gură. Cu o sfoară pe care o aveam în buzunar îi legai căluşul bine, ca să nu-l poată da afară cu limba.

După aceea trăsei în sus cureaua în aşa fel ca leşinatul să plutească deasupra pământului, fără să-l poată atinge cu picioarele. Laţul îi strângea atât de tare braţele de trup, încât oricât s-ar fi trudit, n-ar fi putut să se elibereze. Capătul funiei îl legai apoi de una din gratiile ferestrei.

În tot timpul acesta eram cu auzul încordat, dar nici un zgomot nu-mi ajunse la ureche. Totul părea mort în vechiul turn. Dar unde să fi fost Marian şi Pongo?

Iarăşi mă cuprinse spaima. Acum aş fi vrut să nu-l fi ameţit atât de rău pe indian, căci poate aflam de la el unde erau camarazii mei.

Deodată auzii ceva ca un geamăt îndepărtat. Trebuia să fie sau Marian sau Pongo. Dincotro venea însă sunetul?

Nu cutezam încă să aprind lampa; trebuia să mă încredinţez mai întâi dacă eram într-adevăr singur.

Iar auzii geamătul şi de data asta băgai de seamă că venea din partea încăperii care se afla peste drum de fereastră. Mă apropiai repede de perete şi când fui acolo, auzii geamătul foarte lămurit. Venea dindărătul zidului şi constatarea asta mă făcu să aprind lampa.

Imediat descoperii marginile unei uşi mari, dibuii crăpăturile ei şi descoperii curând un punct unde piatra era ca poleită şi puţin adâncită. Apăsai în locul acesta, simţii cum

piatra se mişcă sub degetele mele, apoi se auzi un scârţâit şi uşa tăinuită se deschise.

Era din lemn, căptuşită pe dinafară cu plăci subţiri de piatră, dând impresia că e zid. Când deschisei cu totul canatul, mă dădui speriat înapoi.

Era acolo o adâncitură ca un fel de dulap, în care Marian şi Pongo stăteau unul lângă altul. Amândoi aveau câte un laţ de piele în jurul gâtului, care erau întinse în sus şi legate acolo de nişte inele de fier înfipte în perete.

Braţele lor erau legate cu alte curele de trup, la fel cum făcusem eu cu indianul care mă atacase.

Ochii camarazilor mei şi începuseră să le iasă din orbite, căci fuseseră traşi atât de sus încât abia mai atingeau podeaua cu vârfurile picioarelor.

Scosei imediat cuţitul şi tăiai la repezeală curelele. Puterea de viaţă a tovarăşilor mei se dovedi şi de data aceasta; imediat ce se simţiră liberi ieşiră din dulapul acela şi începură să se frece de zor la gât. Alţi oameni care ar fi trecut prin asemenea chinuri s-ar fi prăbuşit îndată leşinaţi.

Marian îmi zâmbi recunoscător, apoi, arătând spre indian, zise cu glas răguşit:

— Minunat Robert! Ai făcut cât se poate de bine. Mai târziu ai să ne povesteşti cum ţi-a reuşit lovitura asta. Acum să-i căutăm pe cei doi Norton. Sunt încredinţat că se află în vreo încăpere din turnul acesta vechi.

Lucrul era foarte probabil, acum când se părea că descoperisem ascunzătoarea bandei de ucigaşi. Nu degeaba îşi ascunseseră ei atât de bine intrarea.

Marian privi cercetător în jurul său, apoi zise:

— Sunt de părere să ne întoarcem în gangul scund. Cred c-ai observat şi tu, Robert, că la capătul lui se află o deschizătură mare în pământ. Acolo trebuie să coborâm şi nu se poate să nu descoperim tainele acestui cuib de bandiţi.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu.

Marian se lăsă în genunchi, apoi lumină în gang, coborî într-însul şi se târî spre gaura aceea din pământ. Pongo îl urmă, iar eu rămăsei în urmă.

În deschizătura cu pricina, care părea u fel de puţ, erau trepte de fier fixate în pereţi. Coborâşul nu era greu deci, dar ştiam că ne expunem la mari primejdii. Experienţele pe care le făcusem până acum cu duşmanii noştri nu erau deloc încurajatoare. Felul cum îşi asiguraseră ascunzătoarea, sălbăticia de care dădeau dovadă faţă de acei care căutau să le pătrundă taina, dovedeau cât de primejdioşi erau. Dacă am fi căzut acum în mâinile lor, nu ne-a fi putut aştepta decât la o moarte groaznică. Duşmanii noştri trebuiau să aibă legături

întinse şi mijloace băneşti din belşug, ca să poată face toate instalaţiunile acelea. Şi numai cine era obişnuit să înfrunte primejdiile de tot soiul, ar fi putut găsi curajul să coboare în puţul acela cu liniştea de care dădurăm noi dovadă.

V
TAINA „SUGRUMĂTORULUI”

DUPĂ CE COBORÂSEM vreo cinci metri, dădui de Pongo, care se oprise, ceea ce însemna că şi Marian făcuse acelaşi lucru. Ne stinserăm lămpile, deoarece nu ştiam dacă în puţul acela nu se aflau găuri sau crăpături prin care vreo iscoadă ar fi putut zări lumina.

Auzii deodată murmur de glasuri omeneşti. De aceea se oprise, deci, Marian; ne aflam în apropierea bandei. Mă mângâiam în nădejdea că n-or mai fi mulţi, căci cam făcusem noi „curăţenie” în rândurile lor. Şi se părea că aşa şi era, căci murmurul glasurilor era destul de slab.

Cu siguranţă că în puţul acela se afla o uşă tăinuită, care ducea în încăperea în care se adunaseră membrii bandei.

Mă mira faptul că Marian nu-şi aprindea lampa, doar acum am fi putut căuta uşa şi să pătrundem prin surprindere în încăpere.

Curând, însă, îmi dădui seamă cât de chibzuit fusese Marian. Înainte de toate trebuia să găsim neapărat închisoarea în care se aflau cei doi copii ai lui Norton, altminteri cu siguranţă că vor fi ucişi şi înlăturaţi, dac-ar fi scăpat numai un singur bandit.

Şi probabil că Marian descoperise de unde veneau glasurile. Regretam că puţul era prea strâmt ca să pot trece înaintea lui Pongo şi să ascult şi eu ce vorbeau indienii.

Deodată uriaşul negru mă împinse cu putere în sus. Îmi dădui seamă îndată că numai Marian putuse fi pricina acestui lucru şi repede urcai mai sus. Auzii aproape îndată scârţâitul unei uşi, lumina pătrunse îndată şi putui vedea lămurit golul unei uşi deschise.

Un indian ieşi afară şi la brâu avea atârnată o lampă de buzunar aprinsă. Din fericire pentru noi nu-i dădu în minte să îndrepte lumina în sus; coborî repede mai adânc în puţ şi uşa se închise la loc.

La lumina de sub mine puteam vedea lămurit cum Marian începuse să coboare în urma indianului. Eu şi Pongo îl urmăream, silindu-ne să nu facem nici un zgomot. Izbutirăm şi indianul coborî fără să ridice o singură dată privirea. Încă zece metri mai avea puţul, ceea ce însemna că turnul se continua sub pământ tot atâta cât se ridica deasupra stâncii.

Indianul ajunsese pe fundul puţului. Acolo se-ndreptă spre stânga, pipăi peretele, apoi deschise o uşiţă. Privi lung în deschizătură, pe urmă se aplecă cu braţele încrucişate şi închise uşiţa la loc.

După aceea merse spre dreapta, deschise şi acolo o uşiţă şi strigă cu asprime în englezeşte:

— Ieşiţi afară!

Îndată se auziră suspinele unei fete, apoi două făpturi ieşiră pe uşă. În mâna dreaptă a indianului sclipi deodată un pumnal, pe care-l ridică ameninţător.

Fata se apropiă de indian şi înălţă mâinile împreunate:

— Oh, vom fi iarăşi liberi? zise ea, plângând. S-au sfârşit, în fine, zilele grozave? Noi n-am făcut nimic, doar…

— Da, o să fiţi liberi – răspunse indianul cu glas ciudat – veniţi sus, acolo veţi afla totul!

Aceşti doi tineri trebuiau să fie cei căutaţi de noi. Dar dacă indianul privea acum înspre noi şi ne zărea, atunci de sigur că va încerca să-i ucidă îndată pe nenorociţii copii.

Scosei revolverul şi-l ţinui îndreptat spre ticălos, aşteptând ce are să urmeze. O singură mişcare ameninţătoare dacă făcea spre cei doi copii, eram hotărât să trag fără să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla cu noi.

Pe fund, puţul era mult mai larg. Numai peretele în care erau înfipte treptele de fier cădeau vertical, ceilalţi pereţi erau înclinaţi, ca o pâlnie.

Indianul stătea aproape sub noi; acum se dădu în lături şi arătă spre treptele de jos. Atunci Marian, care vedea mai bine ce se petrece acolo, cuteză să dea lovitura.

Sări deodată în jos, de-a dreptul în spatele indianului, care în urma acestui lucru se prăbuşi la pământ. Nu mai avu răgazul să scoată vreun ţipăt, căci în aceeaşi clipă Marian îşi încleştase mâinile în gâtlejul său, după care ciocni cu putere capul Indianului de perete.

Până aici totul mersese de minune, dar Marian nu ţinuse seamă de nervii încordaţi ai tinerei fete. În primele clipe ea rămăsese ca încremenită, când însă Marian se ridică, dânsa scoase un strigăt de triumf:

— Oh, un european! Jackie, suntem liberi, suntem liberi!

— Tăcere! strigă Marian, cu asprime. Ne vâri în cea mai mare primejdie. Dumnezeule… e prea târziu! Robert acum e acum!

Îndată ce fata îşi dăduse drumul bucuriei, Marian se aplecase şi stinsese lampa ce mai ardea încă atârnată de brâul indianului, iar eu îmi înălţai privirea în aceeaşi clipă şi ridicasem revolverul.

O pată dreptunghiulară de lumină căzu deasupra mea în puţ; uşa fusese deci deschisă şi un trup negricios se aplecă pe jumătate din deschizătură, iar un glas întrebă ceva în jos, într-o limbă străină.

Nu mai stătui la gânduri şi trăsei. Trebuia să ne croim drumul şi ticăloşii care gâtuiseră tineri nevinovaţi nu meritau nici o cruţare. Ar fi fost chiar o crimă împotriva noastră înşine, dacă am fi şovăit acum numai o clipă să culcăm la pământ pe unul din aceşti bandiţi care ne stăteau în cale.

Indianul căzu în cap. Mă căţărai repede în sus ca să mă folosesc de spaima celorlalţi indieni şi să ajung la uşa deschisă, unde să-i pot primi cu gloanţe.

Dar imediat trupul nemişcat fu tras înapoi şi uşa se închise.

— Repede jos! porunci Marian. Acum cu siguranţă că vine vreo drăcovenie. Trebuie să intrăm pe uşa pe care indianul de aici a deschis-o întâi.

Marian îşi aprinse lampa, examină câtva timp peretele de peste drum, apoi uşiţa fu deschisă, pe când coboram repede văzui cum tresărise uşor.

Apoi însă îşi stinse lampa şi zării o lumină nelămurită pătrunzând prin uşa deschisă în care dispăruse prietenul meu.

Cei doi tineri intrară şi dânşii, apoi urmă Pongo şi tocmai când mă strecuram şi eu şi închisesem uşa, puţul se cutremură sub nişte bubuituri asurzitoare, ca şi cum s-ar fi prăbuşit tot turnul.

Indienii voiseră să ne îngroape sub dărâmături şi prin vreo instalaţie de-a lor desprinseseră lespezi grele de piatră, care căzuseră în jos. Omul asupra căruia se năpustise Marian îşi găsise, astfel, un sfârşit bine meritat.

Abia acum mă uitat îndărăt şi pricepui de ce tresărise Marian când privise, pentru întâia oară în această încăpere, căci ne aflam într-un templu. Lumina vie a lunii pătrundea înăuntru prin peretele opus, care era o adevărată dantelă de piatră, o operă de artă la care trebuia să se fi muncit zeci de ani. Asemenea minunăţii se întâlnesc uneori în India. Piatra tare era atât de artistic lucrată, încât se părea că întreg peretele e format din panglici fine.

Şi luna făcea în acelaşi timp ca încăperea în care ne aflam, să fie luminată ca ziua. Întorcându-mi privirea spre stânga, îmi dădui seamă că nici eu nici Marian nu greşisem în presupunerile noastre de la început.

Acum taina „Sugrumătorului" era limpezită. Ne aflam într-un templu tăinuit al celei mai grozave zeităţi indiene, soţia lui Şiva. Templul acesta era în slujba sângeroasei Kali, acea sugrumătoare fioroasă, care nu se mulţumea decât cu jertfe omeneşti.

Bănuisem lucrul acesta îndată ce auzisem că victimele ce fuseseră descoperite, erau sugrumate. Laţul este principala unealtă de ucidere a credincioşilor acestei zeiţe sângeroase, căreia i-au fost jertfite până acum sute şi mii de oameni.

Autorităţile engleze susţin să de multă vreme nu se mai jertfesc oameni pe altarul acestei zeiţe – dar cine ar putea spune că cunoaşte îndeajuns India? Care european ar avea curajul să susţină sus şi tare că a dat de rostul tuturor misterelor acestei ţări a minunilor?

O datină veche de o mie de ani nu poate fi stârpită printr-o simplă ordonanţă a autorităţilor: se poate opri jertfirea de oameni, dar nu pot fi împiedecate ceremoniile sângeroase care se îndeplinesc în secret.

Statuia înfiorătoare a zeiţei stătea acolo, uriaşă, pe un soclu înalt de doi metri.

Capul încolăcit de şarpe al Kali-ei era îndreptat spre noi şi chipul fioros părea că râneşte batjocoritor. Nu era oare nici o ieşire din acest templu? Îndărătul nostru, în puţ, încă cădeau din când în când bolovani, aşa că pe acolo drumul ne era închis, dar pe altă parte nici unul din ucigaşi nu putea intra în templu prin locul acela.

Într-un târziu Marian zise:

— De obicei dedesubtul statuii se află o uşă prin care intră şi ies preoţii. Aşa dar puteam trage nădejde să ieşim pe acolo, fără să ne expunem prea mult.

— Aş putea căpăta o armă? întrebă deodată tânărul Norton. Vreau să fac şi eu tot ce-mi va sta în putinţă, dacă va fi să ajungem la o luptă.

— Daţi-mi şi mie o armă! se rugă Maud Norton.

Marian vârî în mâna lui Jackie cuţitul său, iar fetei îi dădu minunatul pumnal pe care-l avusese la dânsul Rhasu, căci şi un braţ slab se putea apăra cu tărie când situaţia ajungea să fie disperată.

Merserăm de-a lungul peretelui de pe marginea stângă a sălii. Nu cutezasem să ne îndreptăm de-a curmezişul spre statuie, căci ne temeam de capcane, în care picasem de atâtea ori.

Ajunserăm la peretele lateral şi ne îndreptarăm spre statuie – când, din partea opusă a sălii se auziră ţipete de furie şi trupuri negricioase dădură buzna înăuntru.

Alergam mereu spre statuia zeiţei, îndărătul căreia ne-am fi putut adăposti; şi pe când fugeam, atât Marian cât şi eu traserăm câteva gloanţe, care-şi nimeriră ţinta, deoarece imediat se prăbuşiră câteva făpturi, în vreme ce celelalte se dădură înapoi.

Din nenorocire pentru noi, tavanul sălii era susţinut de multe coloane, la adăpostul cărora fanaticii se apropiară acum de noi.

Dar iată-ne ajunşi la statuie. Cei doi tineri se postară îndărătul soclului de piatră, unde erau mai bine apăraţi.

Eu privii pe după partea stângă a soclului, ca să pot întâmpina cu gloanţe pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie prea mult. Deodată îl auzii pe Marian, de care presupuneam că stătea la pândă pe partea cealaltă:

— Robert, trebuie să păzeşti pe amândouă laturile. Sau să stea Pongo de pază în locul meu şi să-ţi dea de veste când ar fi nevoie de tras în fanaticii ăştia. Eu trebuie să încerc neapărat să găsesc ieşirea tăinuită pe care o presupun aici, sub statuie.

Situaţia nu era deloc plăcută. Numărasem vreo doisprezece indieni care intraseră în templu. Dintre aceştia, patru căzuseră sub gloanţele noastre, aşa că rămâneau numai opt, care însă puteau primi întăriri de afară.

Era lesne de presupus că secta acestor fanatici era mult mai numeroasă, deoarece întreţinerea şi paza templului cerea mulţi oameni.

În caz că situaţia ar fi luat o întorsătură gravă, nu ne puteam bizui deloc pe cei doi tineri Norton, aşa că rămâneam numai noi trei. Luptasem noi uneori şi împotriva unor forţe şi mai superioare, dar în clădiri dintr-astea vechi existau prea multe taine, care ne-ar fi putut deveni primejdioase.

Fui smuls din gândurile mele de un indian care sări dindărătul unei coloane şi se năpusti asupra mea.

În aceeaşi clipă ridicai revolverul. Trăsei şi mă ascunsei repede îndărătul soclului de piatră. Glonţul rănise de moarte pe îndrăzneţul care prin forţa cu care se năpustise mai ajunse până la peretele din spatele nostru.

Privii imediat iarăşi pe după marginea soclului, căci era de temut ca acum să dea năvală şi ceilalţi indieni.

Şi, într-adevăr, încă unul se ivi pe după stâlpul de piatră, dar văzându-mă gata să trag, se adăposti repede înapoi la locul său, nu însă destul de repede, aşa încât glonţul meu îl mai atinse.

Acum indienii fură cuprinşi de o furie atât de grozavă încât uitară de orice prevedere şi, scoţând răcnete înfiorătoare, ieşiră cu toţi la iveală. Greşisem pesemne la numărătoare, căci văzui acum cinci numai pe partea mea, iar dincolo păreau să fie şi mai mulţi.

— *Masser* Farrow, repede împuşcat! strigă Pongo.

Ştia că aripa cealaltă era bine apărată acum. Doi indieni tocmai săreau de la un stâlp la altul. Descărcai repede două gloanţe într-acolo şi unul din indieni se rostogoli la pământ, în vreme ce al doilea scoase un ţipăt de durere.

Rămăseseră deci trei pe partea aceasta şi numai de atâţia n-aveam ce mă teme.

Revolverul lui Marian detună acum de trei ori la şir, atât de repede de parcă ar fi tras o singură dată. Un indian se clătină

şi căzu grămadă la pământ, un altul scoase un răcnet de durere. Aşa dar, nici prietenul meu nu-şi greşise ţinta.

— Bravo Mariane! mai avui răgazul să strig, deoarece fui nevoit să trag iarăşi, căci doi indieni săriseră din nou.

De data asta, însă, se mişcaseră atât de repede încât numai pe unul îl nimeri; celălalt glonţ îşi greşise ţinta.

Îndărătul meu Maud Norton scoase un ţipăt de groază. Întorsei repede capul şi mă simţii străbătut de fiori.

În zidul din spatele nostru se ivise o deschizătură îngustă: uşa tăinuită pe care zadarnic o căutase Marian. Printr-însa intraseră doi indieni uriaşi care se năpustiră asupra celor doi tineri.

Jackie se apără din toate puterile şi cu multă iscusinţă, aşa că nu se afla deocamdată în prea mare primejdie, dar biata soră-sa nu se putea împotrivi faţă de uriaşul ei duşman, care avea chipul schimonosit de furie.

Atunci fata scoase repede pumnalul pe care i-l dăduse Marian. O schimbare ciudată se produse pe faţa indianului. Se holbă la preţiosul pumnal al cărui mâner din piatră scumpă sclipea în mii de culori – apoi însă o furie nemărginită puse stăpânire pe el şi-şi zvârli braţele înainte.

Apăsai pe trăgaciul revolverului… Dar arma nu luă foc şi cu spaimă băgai de seamă că nu mai erau gloanţe într-însa. Înainte de a putea scoate al doilea revolver, Maud Norton ar fi sugrumată, poate.

Minunea nu întârzie nici de data aceasta. Pe lângă capul fetei ţâşni un fulger, uriaşul indian se clătină pe spate, ridică braţele, apoi se prăbuşi la pământ, scoţând un horcăit. Pongo îşi făcuse încăodată datoria pe deplin. Zvârlise cu o îndemânare desăvârşită cuţitul său de rechini, tăind firul vieţii indianului.

Acum scosei al doilea revolver şi-l culcai la pământ pe uriaşul care ameninţa să-l sugrume pe bietul Jackie.

— Mariane, uşa e deschisă! mai strigai şi-mi întorsei iar privirea spre sală.

Duşmanii noştri primiseră întăriri, cum mă temusem şi văzui alte făpturi furişându-se pe după stâlpii de piatră.

Deodată se auzi îndărătul nostru bocănit de paşi… Acum venea sfârşitul, îmi spusei, căci împotriva unor forţe care ne atacau din două părţi, nu ne puteam apăra.

— Fiţi liniştiţi, domnilor, vă venim în ajutor! se auzi atunci un glas şi numeroşi poliţişti dădură buzna pe uşă, apoi se năpustiră înainte.

Lupta fu scurtă dar înverşunată. Eu nu mai luai parte la ea; noi ne făcuserăm datoria, din plin, la drept vorbind.

Îl văzui pe Pongo smulgând cuţitul din trupul indianului uriaş şi aruncându-se apoi asupra celorlalţi. Mă-ntorsei după aceea şi zării altă privelişte: Norton stătea cu capul aplecat, strângând în braţe pe cei doi copii ai săi.

După ce lupta se sfârşi, un bărbat impunător se apropiă de noi şi se prezentă:

— Inspectorul Tulington. Domnul Norton nu mai avea linişte şi m-a chemat la telefon. Când am băgat apoi de seamă că la o oră atât de târzie o mulţime de indieni străbăteau oraşul, îndreptându-se spre miazănoapte, mi-am adunat îndată oamenii şi m-am luat după ei. Au fost neprevăzători, căci ne-au călăuzit de-a dreptul încoace. Ah, colo zace Dşemsi, bogatul negustor!

— El e şeful – spuse Jackie Norton – de dânsul ascultau ceilalţi indieni.

— Da, da – murmură inspectorul, pierdut în gânduri – cel mai bogat şi mai cu vază om din oraş..

Tăcu o clipă, apoi se-ntoarse spre noi:

— Şi dv., domnilor, aţi adăugat încă un mărgăritar la şiragul aventurilor cu care vă înfrumuseţaţi viaţa, căci aţi salvat două vieţi tinere din mâinile unor ucigaşi fioroşi.

Avea dreptate inspectorul Tulington – încheie doctorul Bertram povestirea din ziua aceea.

Sfârşitul volumului: **SUGRUMĂTORUL.**

În numărul următor:

„NEBUNUL”.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136 www.marist.ro